

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. H., „X“**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všeckou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti **žalovanému: Finanční úřad v Děčíně**, se sídlem Řetězová 1369/2a, Děčín I, **v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20.10.2009, č.j. 110947/09/178960505355,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 20.10.2009, č.j. 110947/09/178960505355, se **zrušuje pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10 640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. října 2009, č.j. 110947/09/178960505355, kterým byla zamítnuta jeho reklamace proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně o přeplatku ze dne 13. srpna 2009, č.j. 97920/09/178960505355, kterým byl přeplatek na dani z nemovitostí ve výši 6 878,- Kč převeden na úhradu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce namítá, že před vydáním rozhodnutí o převedení přeplatku z jiné daně na daň z příjmů fyzických osob nebyl písemně zpraven v souladu s § 59 odst. 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“).

Dále namítá, že předpokladem postupu žalovaného je současné splnění tří předpokladů, a to, že existuje vratitelný přeplatek na jednom druhu daně a současně existuje nedoplatek na jiné dani, a to současně ke dni vzniku vratitelného přeplatku. Žalobce trvá na tom, že žádný z uvedených předpokladů v daném případě nebyl splněn.

Žalobce zdůrazňuje, že není na libovůli správce daně, kterým dnem zachází s přeplatkem na dani. Přeplatek se s nedoplatkem musí nutně potkat, aby bylo dáno oprávnění k postupu, který žalovaný využil. Nelze tedy dle žalobce vykázat přeplatek ke dni 13. srpna 2009, který ve skutečnosti vznikl 10. června 2009 (či v tomtéž okamžiku mohl vzniknout), a převést jej k témuž dni vykázanému nedoplatku na jiné dani, o kterém není zřetelné, zda existoval k okamžiku vzniku přeplatku na jiné dani (zde k 10. červnu 2009).

Rovněž důrazně namítá, že neexistuje daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob, na který by mohl být domnělý přeplatek převeden. Správce daně sice eviduje u žalobce dluh na daňových povinnostech na dani z příjmů fyzických osob za různá zdaňovací období, ale nijak nepřihlíží k závěrům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11.2.2009, sp. zn. 15 Ca 89/2008, kde je výslovně uvedeno, že došlo k promlčení nároku vybrat a vymáhat daň z příjmů fyzických osob, která byla žalobci uložena dodatečnými platebními výměry ze dne 7.5.1997 č.j. 39536897/1789912/3397 za zdaňovací období roku 1994 ve výši 519 792,- Kč a č.j. 39672/97/1789912/3397 za zdaňovací období roku 1995 ve výši 2 986 803,- Kč. Žalobce se promlčení dovolal a toto právo se promlčelo uplynutím dne 31. prosince 2003. Žalobce trvá na tom, že účinky uplatněné námitky promlčení nastávají zpětně k okamžiku, kdy došlo k marnému uplynutí promlčecí lhůty a nikoli pouze do budoucna od okamžiku uplatnění námitky promlčení. Trvá na tom, že platba daně není, se zřetelem k jejímu charakteru veřejnoprávní dávky, platbou dobrovolnou, a tedy je vyloučena aplikace ryze soukromoprávního postupu. Promlčení je právní skutečností. Trvá na tom, že námitku promlčení nelze vznést jinak než v řízení, kterého je žalobce účasten, avšak že účinky promlčení nastávají k okamžiku, kdy se právo promlčelo, bez ohledu na to, kdy se později žalobce promlčení dovolal. Jestliže správce daně platby daní na aktuální daňové povinnosti, za období od okamžiku vzniku promlčení do okamžiku uplatnění námitky promlčení použil jako dobrovolná plnění na daňové povinnosti, u kterých promlčení nastalo, jednal tak dle žalobce v rozporu s právem a nezákonně. Takto postupoval nesprávně, jak co se týče jistiny aktuálních daní, tak i jejich příslušenství, které eviduje nyní k nezaplaceným daním, které se jeví jako nezaplacené jen v důsledku nezákonného postupu použití plateb na promlčené daňové pohledávky. Žalobce tedy trvá na tom, že neexistuje nedoplatek na jistině daní a jejich příslušenství, na který by bylo možné přeplatek na dani převést postupem podle § 64 odst. 2 daňového řádu.

Dále žalobce výslovně namítá, že nedošlo v daném případě ani ke vzniku přeplatku na dani z nemovitostí. Podle § 15 odst. 1 písm. b) zák. č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí (dále jen „daň z nemovitostí“), je daň z nemovitostí splatná ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. května a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení lze do 31. května běžného zdaňovacího období daň z nemovitostí zaplatit najednou při vyšší částce než 5 000,- Kč. Této možnosti žalobce nevyužil. Trvá však na tom, že z celkové daňové povinnosti na dani z nemovitostí za rok 2009 ve výši 13 355,- Kč uhradil první splátku do 31. května ve výši 6 677,- Kč opožděně a druhou splátku daně

z nemovitostí ve výši 6 678,- Kč (která je předmětem tohoto řízení) ve lhůtě právním předpisem vymezené, tedy v období od 1. června běžného roku do 30. listopadu téhož roku. Uvedená částka, vzhledem k jejímu zaplacení na daň z nemovitostí ve splatnosti daně, není přeplatkem splatné daně ve smyslu § 64 odst. 1 daňového řádu, o kterém by bylo možno rozhodovat postupem dle § 64 odst. 2 daňového řádu. Žalobce namítá, že s jeho platbou bylo zacházeno jako s přeplatkem, ačkoliv přeplatkem není a žalobce je tak vystaven důsledkům prodlení za situace, kdy ve lhůtě pro podání správní žaloby se postupu žalovaného brání. Poukazuje rovněž na skutečnost, že o domnělém přeplatku a reklamaci bylo rozhodováno ještě ve lhůtě splatnosti druhé splátky daně z nemovitostí a správce daně tak použil platbu na splatnou daň k úhradě jiné daně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Žalovaný konstatuje, že daňová povinnost žalobce na dani z nemovitostí na rok 2009 byla v celkové výši 13 355,- Kč. Daň z nemovitostí na rok 2009 byla žalobcem uhrazena dne 10. června 2009 v celkové výši 13 355,- Kč. Dle žalovaného se v důsledku uhrazení daně po 1. června 2009 splatnost daně řídila ustanovením § 15 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitostí, a byla tedy splatná ve dvou stejných splátkách, a to do 31. května a do 30. listopadu běžného období. V případě žalobce byla tedy splatná k 1. červnu 2009 ve výši 6 677,- Kč a k 30. listopadu 2009 ve výši 6 678,- Kč. Jelikož úhrada daně z nemovitostí byla provedena až dne 10. června 2009 ve výši 13 355,- Kč, částka 6 678,- Kč, která převyšovala výši první splátky splatné daně, se stala dle žalovaného daňovým přeplatkem. Žalovaný zdůraznil, že pokud by daň z nemovitostí byla uhrazena v plné výši v termínu splatnosti, tzn. nejpozději do 1. června 2009, mohla být uhrazena najednou a přeplatek by nevznikl, neboť její splatnost by se řídila ustanovením § 15 odst. 2 zákona o dani z nemovitostí.

Dále žalovaný konstatoval, že vzniklý přeplatek byl převeden na nedoplatky na dani z příjmu fyzických osob, o kterých byl žalobce průběžně informován.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zdůraznil, že žalovaný se vůbec žádným způsobem nevyjádřil k námitce žalobce, že neexistuje v důsledku řádně uplatněné námítky promlčení žádný daňový nedoplatek, na který by eventuelní daňový přeplatek mohl být převeden. Dále rovněž konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření toliko opakuje skutečnosti známé z obsahu správního spisu, aniž by k nim žalovaný zaujal nějaké stanovisko.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných námitek.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v reklamaci proti rozhodnutí správce daně o převedení přeplatku z daně z nemovitostí ve výši 6 678,- Kč na daň z příjmů fyzických osob uplatnil dvě zásadní námitky. Jednalo se o námitku, že v předmětném případě žádný přeplatek nevznikl a druhou zásadní námitkou bylo žalobcovo tvrzení, že neexistuje v důsledku řádně uplatněné námitky promlčení daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob, na jehož úhradu by eventuelní přeplatek mohl být převeden.

Tyto dva okruhy zásadních námitek žalobce uplatnil rovněž v předmětné žalobě proti rozhodnutí žalovaného o námitkách.

V ustanovení § 53 daňového řádu je mimo jiné uvedeno, že o podmínkách a způsobu vyřizování reklamace platí přiměřeně ustanovení o námitkách. V § 52 odst. 2 in fine daňového řádu je uvedeno, že správce daně posoudí námitky, rozhodne o nich a toto rozhodnutí odůvodní.

Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se ve velice stručném rozhodnutí zabýval otázkou vzniku přeplatku na dani z nemovitostí, ovšem zcela opominul druhý okruh žalobcových námitek obsažených v reklamaci, který se týkal zpochybnění existence daňového nedoplatku, na jehož úhradu by měl být předmětný přeplatek použit. Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že o nedoplatku na dani z příjmu fyzických osob byl žalobce průběžně informován, naposledy rozhodnutím o reklamaci ze dne 1. června 2009, č.j. 68755/09/178911506462, rozhodnutím ze dne 16. června 2009, č.j. 76969/09/178911506462, a rozhodnutím o přeplatku ze dne 7. července 2009, č.j. 84555/09/178911506462. Uvedená rozhodnutí byla dle žalovaného doručena jak žalobci tak i jeho právnímu zástupci. Dále žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že výše nedoplatku na osobním daňovém účtu poplatníka se denně aktualizuje, ke změnám dochází úročením daňového nedoplatku, splatností daně, úhradami daně, apod. Žalovaný se vůbec žádným způsobem nevyjádřil k v reklamaci obsaženým tvrzením žalobce vztahujícím se k řádně uplatněné námitce promlčení ve vztahu k dodatečně doměřené dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 a 1995 a k tvrzením, že v důsledku uplatněné námitky promlčení neexistuje žádný nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal v rozporu s ustanovením § 52 a § 53 daňového řádu s jednou ze dvou námitek žalobce obsažených v reklamaci. Dle soudu se jednalo o námitku, která byla pro rozhodnutí ve věci zásadní. Na základě toho soud dospěl k závěru, že pokud se žalovaný nevypořádal s námitkou obsaženou v reklamaci, která byla pro posouzení věci stěžejní, jde o vadu řízení, pro kterou nezbylo soudu nic jiného než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Dle soudu je tedy žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto

zrušujícím rozsudku. O prvoinstančním rozhodnutí soud nerozhodoval, neboť předmětná vada řízení se vztahuje k žalobou napadenému rozhodnutí.

V předmětné věci bylo z hlediska procesní ekonomie zrušeno již nařízené jednání před soudem, neboť soud při přípravě na jednání zjistil, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a proto v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 s.ř.s. rozhodl ve věci bez jednání.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10 640,-Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,- Kč za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnutých zástupcem JUDr. Jirím Vsetečkou (převzetí věci, podání žaloby a podání repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb.), z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč, a z částky 1 440,- Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. března 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová